

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: F. M.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Magistrátu města Chomutov, odbor ekonomiky**, se sídlem v Chomutově, ul. Zborovská č. p. 4602, PSČ 430 28, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2010, č. j. MMCH/125845/2010/OE/Marj,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem podal společně se svojí manželkou Ing. Larysou Markupovou dne 31. 12. 2010 podání ze dne 29. 12. 2010 (ve znění doplnění ze dne 13. 1. 2011, ze dne 14. 2. 2011 a ze dne 15. 3. 2012), které mj. obsahovalo výlučně žalobcovu včasně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Chomutov ze dne 9. 12. 2010, č. j. MMCH/125845/2010/OE/Marj, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání vůči rozhodnutí o daňovém přeplatku ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123440/2010/OE/DvoM, kterým ve smyslu ust. § 64 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), bylo rozhodnuto o převedení žalobcova daňového přeplatku ve výši 1.884,-Kč na úhradu nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za rok 2005 ve výši 422,-Kč, za rok 2006 ve výši 424,-Kč, za rok 2007 ve výši 412,-Kč, za rok 2008 ve výši 426,-Kč a za rok 2009 ve výši 200,-Kč. Předmětnou žalobou, která byla soudem zaevidována pod sp. zn. 15 A 20/2013, se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9. 12. 2010 i jemu

předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V žalobě ve znění jejích doplnění ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 9. 12. 2010 i jemu předcházejícímu prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 uvedl, že správce daně dne 25. 11. 2010 při provádění exekuce v bytě manželky žalobce si od ní nepřipustně vynutil úhradu částky 1.884,-Kč na základě vadného exekučního titulu, a to exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010, č. j. ExM/276/2010/OE/Dvo, na prodej movitých věcí, kdy částka ve výši 1.684,-Kč byla poukázána na úhradu splatného daňového nedoplatku na místním poplatku za komunální odpady za rok 2005, 2006, 2007, 2008 a 2009 a kdy částka ve výši 200,-Kč byla poukázána na úhradu exekučních nákladů.

Na místě prováděné exekuce žalobce se svojí manželkou vykonavatele marně upozorňovali, že k exekuci dochází v bytě manželky žalobce, která má tento byt od roku 1997 ve vlastnickém užívání, a tedy ještě před uzavřením manželství se žalobcem v srpnu 2000. Vedle toho žalobce marně požádal o odklad výkonu exekuce a při provádění exekuce pak marně namítal, že pro nařízení a provedení exekuce nebyly splněny podmínky, protože jednak ve skutečnosti existují dva různé platební výměry za stejná poplatková období a jednak výzvu k plnění v náhradní lhůtě s poučením o možnosti podat vůči ní odvolání správce daně dosud žalobci nezaslal. Navíc v dotyčném exekučním příkaze správce daně nepřiznal žalobci právo proti němu podat odvolání, když v tomto rozhodnutí pouze připustil podání námitek, o nichž správce rozhoduje sám. Dále žalobce při provádění exekuce marně namítal, že nemá k dispozici žádný majetek a ani finanční prostředky, protože na jeho majetek usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2004, č. j. 10 K 29/95 – 390, byl prohlášen konkurs, který dosud trvá, a proto jeho veškerý majetek, jakož i příjmy podléhající výkonu rozhodnutí patří pouze do konkursní podstaty a tudíž nelze provádět na majetek úpadce výkon rozhodnutí. Vykonavatelé však k okolnostem konkursu nepřihlíželi s tím, že konkurs se předmětné pohledávky netýká a zahájili soupis majetku manželky žalobce, a tedy třetí osoby, o němž si byli vědomi toho, že nepatří do vlastnictví žalobce. Manželka žalobce na základě toho pak marně namítala, že dispoziční právo k bytu, kde probíhala exekuce, má od roku 1997 a že veškeré vybavení bytu si pořídila ještě v době před uzavřením manželství se žalobcem. Následně vykonavatelé manželku žalobce důrazně vykázali z bytu, aby v její nepřítomnosti mohli provést zcizení jejího majetku. Jelikož žalobce i jeho manželka protestovali proti vykázání manželky žalobce, vykonavatelé přivolali strážníky městské policie, aby ji za použití donucovacích prostředků násilím vyvedli. V této souvislosti žalobce podotkl, že vykonavatelé nedbali ani jeho upozornění na skutečnost, že při provádění exekuce majetku má dlužník právo na přítomnost svědka. Na základě těchto skutečností proto žalobce přivolal Policii ČR, aby na místě zajistila oprávněnost vstupu vykonavatelů do bytu manželky žalobce, kteří se jí ničím neprokázali. Ovšem přivolaná Policie ČR žalobce pouze odkázala na řešení sporu občanskoprávní cestou, přičemž celému incidentu přihlíželi všichni obyvatelé bytů v domě. Na podporu svých tvrzení žalobce zmínil důkazní prostředky v podobě výpovědí policistů Policie ČR, dále výpovědí strážníků městské policie a kamerovým záznamem žalovaného.

Dále žalobce uvedl, že poté, co byla manželka žalobce vykonavateli vykázána z bytu a bylo zahájeno zcizování jejích věcí, přivedla si na pomoc svoji dceru Mgr. E. Y., advokátku, aby vykonavatelům vysvětlila nezákonnost jejich jednání. Vykonavatelé manželce žalobce však k tomu sdělili, že buď spornou pohledávku uhradí, nebo jí odvezou její věci a ona pak může svůj nárok uplatnit u soudu vylučovací žalobou. Na základě této skutečnosti pak

manželka žalobce, aby předešla mnohaletým sporům o svůj majetek, kdy u místně příslušného Okresního soudu v Chomutově činí obvyklá délka soudního řízení 5 až 10 let a kdy sepsované věci z podstatné části představoval movitý majetek, k němuž se jí vážou vzpomínky na její zesnulé rodiče a bratra, neboť tento majetek od nich dostala v letech 1980 až 1988 jako dary, byla nucena si půjčit peníze a na místě uhradit za žalobce sporný exekuční příkaz. Manželka žalobce byla tedy pod pohrůzkou zcizení jejího majetku žalovaným donucena k nedobrovolné úhradě sporného dluhu žalobce. Manželka žalobce tak byla donucena žalovaným proti své vůli plnit povinnosti za třetí osobu, přičemž byla přinucena, aby ke své škodě si vytvořila peněžní závazek u další osoby. Na podporu těchto tvrzení pak žalobce zmínil důkazní prostředky v podobě zápisu protokolu o exekuci, potvrzení o příjmu platby, kamerovým záznamem žalovaného popř. výpověďmi svědků.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti žalobce připustil, že správce daně je sice povinen přijmout platbu provedenou kýmkoliv za daňového dlužníka. Tuto platbu však může přijmout pouze v souladu s dobrými mravy a v dobré víře, že ten, kdo platbu provádí, ji hradí dobrovolně ze svého přesvědčení. Státní moc má totiž sloužit všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Nelze proto nikoho žádným způsobem nutit, aby konal něco proti své vůli, byť třeba i pod pohrůzkou zcizení jeho věcí na mnoho let trvající dobu. Žalobce trvá na tom, že žalovaný při provádění exekuce postupoval v rozporu se zákonem, a proto by měl vynucený přeplatek na místním poplatku za komunální odpad vrátit zpět nedobrovolnému plátcí. V této souvislosti žalobce zmínil, že žalovaný následně vadný exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 zrušil svým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123430/OE/DvoM, ovšem jen pro v něm obsažené vadné poučení. S tímto důvodem pro zrušení ovšem žalobce nesouhlasil, a proto vůči zrušujícímu rozhodnutí podal odvolání. Správce daně totiž v exekučním příkaze ze dne 24. 11. 2010 sice tvrdil, že podle vykonatelného výkazu nedoplatek ze dne 8. 6. 2010, č. j. VVN – 9200021709/2010/OE/Pej, žalobce dluží na místním poplatku částku 1.684,-Kč splatnou v zákonné lhůtě k 8. 6. 2010 s tím, že byl správcem daně vyzván k zaplacení tohoto daňového nedoplatku v náhradní lhůtě výzvami ze dne 23. 6. 2005, č. j. 9200021709/1.pol./2005/OE, ze dne 28. 12. 2005, č. j. 9200021709/2.pol./2005/OE, ze dne 23. 6. 2004, č. j. 9200021709/1.pol./2004/OE, a ze dne 1. 12. 2004, č. j. 9200021709/2.pol./2004/OE, což ale není pravda. Správce daně žalobci žádné výzvy k plnění v náhradní lhůtě nezasílal, což mu potvrdila pracovnice vykonávacího řízení dne 1. 12. 2010. Navíc výkaz nedoplatek je vadný i proto, že na různá daňová období existuje několik platebních výměrů na stejnou poplatkovou povinnost, a tudíž tento výkaz jako podklad pro nařízení výkonu rozhodnutí je neúčinný. Tyto skutečnosti pak žalobce v žalobě velmi detailně rozvedl.

Žalobce má za to, že pokud před zahájením exekučního řízení nebyla zaslána výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě, která nebyla ani řádně vyměřena rozhodnutím dle ust. § 32 odst. 1 daňového řádu pak neexistoval bezvadný exekuční titul. Ovšem kdyby žalobce mohl před zahájením exekučního řízení seznat rozhodný obsah exekučního titulu, k jehož úhradě by byl vyzván výzvou k plnění v náhradní lhůtě, pak by se mohl v této fázi řízení bránit námitkou, že exekuční titul vůči němu není právně účinný. Žalobce trvá na tom, že provedením exekuce na majetek jeho manželky bez exekučního titulu bylo zneužito právo na jeho úkor a v neprospěch jeho manželky ve prospěch správce daně. Žalobce rovněž trvá na tom, že pokud neexistují bezvadné platební podklady k zahájení exekučního řízení a navíc i existovaly zákonné překážky ve smyslu ust. § 14 zákona č.

328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „konkursní zákon“), k provedení exekuce na majetek žalobce v době jeho úpadku, pak byl exekuční příkaz nezákonně vydán a provedení exekuce na finanční majetek jeho manželky za účelem sporného poplatku za odpad považuje žalobce za nezákonný úkon správce daně, jenž si pod pohrůžkou vynutil úhradu tohoto poplatku od žalobcovy manželky a platbu od ní v přítomnosti její advokátky i přijal.

V návaznosti na právě uvedené žalobce zdůraznil, že správce daně si od manželky žalobce při provádění exekuce v jejím bytě vynutil úhradu částky 1.884,-Kč z vadného platebního titulu, kterou po zrušení exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010, k čemuž došlo až v době po provedení exekuce, následně rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010 o daňovém přeplatku, rozepsal na úhradu místních poplatků za rok 2005 až 2009. Žalobce sice vůči tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 v rámci odvolacího řízení namítal, že úhradu částky 1.884,-Kč si správce daně vynutil od třetí osoby pod pohrůžkou zcizení jejího výlučného majetku, kdy manželka žalobce tuto platbu provedla proti své vůli, pod nátlakem a nedobrovolně, avšak žalovaný prvoinstanční rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010 potvrdil.

Dále žalobce bez bližšího zdůvodnění zmínil, že z prvoinstančního rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010, o němž bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010, vyplývá, že žalovaný k 1. 12. 2010 část vynuceného přeplatku dne 25. 11. 2010 použil na místní poplatek za rok 2009 ve výši 200,-Kč a za rok 2009 až 2010 eviduje nedoplatek pouze ve výši 668,-Kč.

Vedle toho žalobce podotkl, že při exekuci provedené dne 25. 11. 2010 v bytě manželky žalobce se žalovaný neprokázal oprávněním ke vstupu do jejího bytu, navíc žalovaný předal žalobci stejnopis k provedení exekuce a ke vstupu do zcela jiného bytu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že o daňovém přeplatku a jeho převedení na úhradu nedoplatku na místním poplatku za odpady rozhodl žalovaný řádným rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, které obsahovalo veškeré náležitosti, včetně poučení o oprávněném prostředku. A třebaže proti tomuto rozhodnutí je dle daňového řádu přípustná pouze reklamace ve smyslu ust. § 53 tohoto zákona, tak žalobce podal dne 8. 12. 2010 proti rozhodnutí odvolání, ve kterém zejména namítal neexistenci daňového přeplatku s odůvodněním, že platbu provedla jeho manželka na základě donucení. Žalovaný následně dne 9. 12. 2010 vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalobcovo odvolání pro jeho nepřípustnost zamítl s tím, že toto podání současně posoudil i jako reklamaci, takže se zabýval jejím obsahem a shledal ji neoprávněnou. Žalovaný má za to, že své stanovisko řádně odůvodnil.

Dále žalovaný uvedl, že při daňové exekuci postupoval na základě v té době platného exekučního titulu, a to exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010. Jako správce daně je pak nejen oprávněn, nýbrž i povinen vymáhat daňové nedoplatky, a to dle svého uvážení všemi způsoby, které mu zákon umožňuje. Pokud tedy žalovaný zjistil, že žalobce má svůj majetek umístěný v bytě své manželky, byl oprávněn (samozřejmě po splnění všech zákonných podmínek) tento majetek postihnout výkonem rozhodnutí. Manželka žalobce přitom měla jiné možnosti, jak uchránit majetek, který označovala za své výlučné vlastnictví, a to zejména vylučovací žalobou dle ust. § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném

znění (dále jen „o. s. ř.“), avšak ta zvolila raději úhradu dlužné částky za manžela. K tomu žalovaný doplnil, že dle ust. § 59 odst. 7 daňového řádu je správce daně povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ním stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné. Vedle toho žalovaný podotkl, že dle ust. § 64 odst. 2 daňového řádu se přeplatek použije na úhradu případného nedoplatku jiné daně nebo, není-li takového nedoplatku, jako záloha na dosud nesplatnou daňovou povinnost na dani, u které přeplatek vznikl.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že dlužná částka byla manželkou žalobce uhrazena dobrovolně a byla použita v souladu s daňovým řádem.

V následně učiněné replice žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních. Především zdůraznil, že konkurs, který byl prohlášen soudem na jeho majetek, dosud trvá, a proto veškerý majetek, jakož i jeho příjmy dle ust. § 14 odst. 1 písm. e) konkursního zákona nebylo možné v době trvání konkursu postihnout výkonem rozhodnutí ve smyslu ust. § 175 daňového řádu. Přes tuto skutečnost však žalovaný dne 25. 11. 2010 k uspokojení své pohledávky vůči jeho osobě provedl v bytě žalobcovy manželky exekuční soupis jejího majetku a hodnot jejích věcí, a to přes opakované upozorňování na probíhající konkursní řízení ohledně žalobce a na to, že sepisované věci jsou ve výlučném vlastnictví žalobcovy manželky. Žalovaný však tohoto upozorňování nedbal a žalobcově manželce přikázal, že buď spornou exekuční pohledávku za žalobce na místě uhradí, anebo sepsané věci budou odvezeny s tím, že se pak může mnoho let u soudu domáhat jejich vyloučení z exekučního soupisu. Nátlakem žalovaného byla žalobkyně donucena dlužnou částku ve výši 1.884,-Kč si vypůjčit a uhradit ji za žalobce jakožto třetí osobu. Žalobce trvá na tom, že na jeho poplatkovém účtu u žalovaného nelze považovat částku 1.884,-Kč jako přeplatek, neboť tuto částku získal protiprávně nezákonným provedením exekuce majetku manželky žalobce, a tedy nikoliv dobrovolnou platbou. Dále je žalobce přesvědčen, že správce daně je povinen vrátit platbu, která byla provedena zřejmým omylem nebo donucením. Vymáhat dlužníkovu platbu na třetí osobě, která není ručitelem, je právně nepřípustné.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud pak přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2010, jímž bylo zamítavě rozhodnuto o prvoinstančním rozhodnutí ze dne 1. 10. 2010 o převedení žalobcova daňového přeplatku ve výši 1.884,-Kč ve smyslu ust. § 64 odst. 2 daňového řádu na úhradu nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2009.

V ust. § 64 odst. 1 daňového řádu je zakotveno, že částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem.

Ust. § 64 odst. 2 daňového řádu pak hovoří mj. o tom, že přeplatek se použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně, přičemž úhrada daňových nedoplatků evidovaných u správce daně, u něhož je evidován i daňový přeplatek, má přednost. Za den úhrady tohoto nedoplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný a který je založen v soudním spise vedeném pod sp. zn. 15 A 19/2012 vyplývá, že žalovaný k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9. 12. 2010 a taktéž i k datu 1. 12. 2010, kdy bylo vydáno prvoinstančního rozhodnutí ve věci převedení daňového přeplatku, evidoval nedoplatky žalobce na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za rok 2005 ve výši 422,-Kč, za rok 2006 ve výši 424,-Kč, za rok 2007 ve výši 412,-Kč, za rok 2008 ve výši 426,-Kč a za rok 2009 ve výši 200,-Kč, a tedy žalobcovy nedoplatky dosahovaly celkové výše 1.884,-Kč. Ostatně sám žalobce v předmětném soudním řízení nikdy netvrdil, že by měl uhrazeny dotyčné místní poplatky za roky 2005 až 2009, přičemž pro daný případ je podružné, z jakých pohnutek či důvodů tak žalobce dosud neučinil, což soud rozvede ještě níže.

Mezi žalobcem a žalovaným není žádného sporu ohledně toho, že dne 24. 11. 2010 žalovaný vydal exekuční příkaz na prodej movitých věcí pro údajný žalobcův splatný nedoplatek ve výši 1.684,-Kč spolu s příslušenstvím v podobě exekučních nákladů. Vedle toho mezi žalobcem a žalovaným panuje shoda v tom, že tento exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 žalovaný následně zrušil pro zjištěné procesní vady svým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123430/OE/DvoM. Dále mezi žalobcem a žalovaným není žádného sporu ohledně toho, že dne 25. 11. 2010 Ing. L. M., manželka žalobce, v rámci vlastního provádění exekuce v jejím bytě, když žalovaný nabyl přesvědčení, že žalobce má zde umístěný svůj majetek, na základě dotyčného exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010 žalovanému uhradila za žalobce částku 1.884,-Kč zahrnující jednak platbu na žalobcův splatný nedoplatek ve výši 1.684,-Kč a také platbu ve výši 200,-Kč na exekuční náklady. V této souvislosti nelze nezmínit, že sám žalobce k okolnostem vlastní úhrady dlužné částky jeho manželkou uvedl, že dotyčnou platbu jeho manželka učinila s úmyslem, aby předešla mnohaletým sporům o svůj majetek, kdy u místně příslušného soudu činí obvyklá délka soudního řízení 5 až 10 let a kdy sepisované věci z podstatné části představoval movitý majetek, k němuž se jí vážou vzpomínky na své zesnulé rodiče a bratra, neboť tento majetek od nich dostala v letech 1980 až 1988 jako dary. Tyto pohnutky, které vedly žalobcovu manželku k úhradě žalobcova splatného nedoplatku na dotyčné místní poplatky za roky 2005 až 2009 a vzniklých exekučních nákladů, kdy k úhradě žalovanému došlo mj. v přítomnosti strážníků městské policie a hlídky Policie ČR, dle názoru soudu dokládají skutečnost, že na úkon manželky žalobkyně v podobě rozporované úhrady žalobcova dluhu a exekučních nákladů je třeba pohlížet jako na platný právní úkon ve smyslu ust. § 37 zákona č. 40/1964

Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších právních předpisů, neboť dotyčný úkon žalobkyně byl *stricto sensu* učiněn svobodně a dobrovolně, vážně, určitě, srozumitelně a také byl prostý omylu. Tento dílčí závěr ohledně jednání manželky žalobce dne 25. 11. 2010 je pro posouzení daného případu klíčový.

Je tomu tak proto, že dle ust. § 59 odst. 7 daňového řádu je správce daně povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ním stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné.

K tomu soud dodává, že již žalovaný zcela správně v písemném vyjádření k žalobě upozornil na skutečnost, že manželka žalobce namísto úhrady dlužné částky za žalobce měla i jiné možnosti, jak uchránit majetek, který označovala za své výlučné vlastnictví. Směrem k žalobci soud uvádí, že pokud je prováděn soupis movitých věcí nebo jsou tyto věci zabavovány a dojde k sepsání věci, která patří třetí osobě (zde manželce žalobce) a nikoliv dlužníkovi, může se třetí osoba bránit. Buď hned na místě relevantními listinami prokázat své vlastnictví, a věc tak nebude sepsána, nebo později využít jiných zákonných institutů obrany - nejpozději do 30 dnů může u exekutora podat návrh na vyškrtnutí věci ze soupisu za současného předložení faktury a další listiny, které potvrzují tvrzení třetí osoby. Jestliže exekutor včas podanému návrhu nevyhoví, tak třetí osoba může do 30 dnů od doručení rozhodnutí podat žalobu na vyloučení věci ze soupisu ve smyslu ust. § 267 a násl. o. s. ř. Jedná se o takzvanou excindační žalobu, jež se podává u exekučního soudu. V žalobě je třeba uvést, který majetek má být z exekuce vyloučen a kterého exekučního řízení se žaloba týká. Žalobce navíc znovu musí doložit své vlastnictví. Dokud soud o žalobě nerozhodne, nesmí exekutor sepsanou věc prodat.

Naproti tomu pro vyhodnocení předmětné žaloby naprosto ztrácí na významu, zda žalovaný v postavení správce daně pochybil, pokud přikročil dne 25. 11. 2010 k provádění exekuce na základě vadného exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010 na prodej movitých věcí a zda v dotyčném exekučním příkaze chybně nepřiznal žalobci právo proti němu podat odvolání, když v tomto rozhodnutí pouze připustil podání námitek, dále zda byly splněny podmínky pro provedení exekuce, když na majetek žalobce byl prohlášen konkurs, který není dosud skončen, a když dle žalobce existuje několik platebních výměrů na stejnou poplatkovou povinnost a výzva k plnění v náhradní lhůtě s poučením o možnosti podat vůči ní odvolání nebyla žalobci dosud žalovaným zaslána. Rovněž tak ztrácí na významu, z jakých důvodů žalobce dosud neprovedl úhradu předmětných místních poplatků za roky 2005 až 2009, zda vlastní exekuční výkon mohl být prováděn v bytě manželky žalobce, dále že exekutoři hodlali provést soupis majetku manželky žalobce, dále že exekutoři se neprokázali oprávněním ke vstupu do bytu manželky žalobce a že žalovaný předal žalobci stejnopis k provedení exekuce a ke vstupu do zcela jiného bytu apod. Z tohoto důvodu soud nepřikročil ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. k případnému dokazování výpovědí policistů Policie ČR, dále výpovědí strážníků městské policie a popř. výpověďmi dalších svědků, kamerovým záznamem žalovaného, zápisem protokolu o exekuci, potvrzením o příjmu platby, jak zmiňoval žalobce, neboť dokazování soud vyhodnotil jako nadbytečné.

Na základě shora uvedených skutečností nelze dojít k jinému závěru než k tomu, že pokud došlo dne 25. 11. 2010 manželkou žalobce k úhradě částky ve výši 1.834,-Kč žalovanému za žalobcův splatný nedoplatek ve výši 1.684,-Kč spolu s příslušenstvím

v podobě exekučních nákladů ve výši 200,-Kč na základě exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010, č. j. ExM/276/2010/OE/Dvo, přičemž tento exekuční příkaz byl následně rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123430/OE/DvoM, zrušen, tak vznikl žalobci přeplatek na dani zajištěné exekučním příkazem ve výši 1.884,-Kč. Za tohoto stavu proto žalovaný zcela legitimně dne 1. 12. 2010 pod č. j. MMCH/123440/2010/OE/DvoM přikročil k vydání rozhodnutí o převedení žalobcova vzniklého daňového přeplatku ve výši 1.884,-Kč na úhradu jeho nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2009, o němž bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. června 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová